

Abbaye Saint-Joseph de Clairval

F – 21150 Flavigny-sur-Ozerain

9 mei 2007
H. Pacomius
Mariamaand

Dierbare Vriend van de Abdij Saint-Joseph de Clairval,

IN 1985 werd kardinaal Ratzinger, destijds prefect van de Congregatie voor de Geloofsleer, ondervraagd door de Italiaanse journalist Vittorio Messori aangaande het derde deel van het “geheim van Fatima”, dat nog niet was onthuld. Tegenover de journalist die ongerust was over de “verschrikkelijke” gebeurtenissen die in dit geheim verondersteld werden te zijn aangekondigd, antwoordde de toekomstige paus: «Zelfs als het zo was, welnu, dat zou alleen maar bevestigen wat we al weten van de boodschap van Fatima. Op die plek werd een strenge waarschuwing gegeven die ingaat tegen de dominerende oppervlakkigheid, de mensen werden er weer aan herinnerd dat het leven, de geschiedenis en de gevaren die de mensheid bedreigen serieus moeten worden genomen. Dat brengt JESUS zelf ons ook heel vaak in herinnering en vreest daarbij niet te zeggen: *Als gij u niet bekeert, zult ge allen op een dergelijke manier omkomen* (Lc 13,3). Fatima brengt het ons volledig in herinnering dat bekering een voortdurende vereiste is voor christelijk leven» (*Entretien sur la Foi*, éd. Fayard, 1985, blz.128).

Deze oproep tot bekering, zo veeleisend als die is, is de oproep van het oneindig liefdevolle hart van Onze-Lieve-Heer. In haar moederlijke bezorgdheid om ons, is de Allerheiligste Maagd die oproep opnieuw komen doen. Onze-Lieve-Vrouw, toonbeeld van wijsheid en van onovertroffen goedheid, zet in de loop van haar achtereenvolgende verschijningen in Fatima aan ons haar bovennatuurlijke pedagogie uiteen. Tijdens de eerste verschijning op 13 mei 1917 leert ze de drie jonge zienertjes het verlangen naar de Hemel: terwijl MARIA, van een buitengewone schoonheid en badend in het licht, gekleed in een lange witte jurk, met een sluier op het hoofd die reikt tot aan haar voeten, voor haar staat, vraagt Lucia, de oudste van de groep aan haar: «Waar bent u vandaan, Mevrouw? Ik ben van de Hemel. En wat verlangt u van ons? Ik kom jullie vragen hier zes maal achtereen naartoe te komen, op hetzelfde tijdstip, de 13e van iedere maand. Daarna zal ik jullie zeggen wie ik ben en wat ik van jullie verlang. U komt uit de Hemel!...en ga ik naar de Hemel? Ja, jij gaat ernaartoe. En Jacintha? Ook. En Francisco? Hij gaat er ook naartoe; maar hij moet eveneens zijn rozenhoedje bidden...»

De Hemel is het doel van ons bestaan. «God die oneindig volmaakt en gelukkig in zichzelf is, heeft, uit zuivere goedheid, de mens in vrijheid geschapen, om hem te laten delen in zijn eigen gelukzalig leven» (*Katechismus van de Katholieke Kerk*, KKK, 1). Zij die sterven in de genade en de vriendschap van God, en die volmaakt gezuiverd zijn, gaan de Hemel in waar ze voor altijd God gelijk zullen zijn, omdat zij Hem zullen zien zoals Hij is (1Joh3,2), oog in oog (cf. 1Kor 13,12). *Zalig de zuiveren van hart, want zij zullen God zien* (Mt 5,8). Dit leven in volmaakte gemeenschap en liefde met de Allerheiligste Drieëenheid, met de Maagd MARIA, de engelen en de heiligen, is het resultaat van een vrij geschonken gave van God, de verwezenlijking van de diepste verlangens van de mens, de staat van het hoogste en uiteindelijke geluk.. God heeft inderdaad in het hart van de mens het verlangen naar geluk gelegd

teneinde hem naar zich toe te trekken. De hoop op de Hemel leert ons dat het ware geluk niet ligt in rijkdom of welzijn, noch in menselijke eer en macht, noch in welk menselijk werk dan ook, hoe nuttig dit ook moge zijn, zoals wetenschap, techniek en kunst, noch in enig schepsel, maar in God alleen, bron van alle goed en alle liefde (cf. KKK, 1723). «God alleen verzadigt», verklaart H.Thomas van Aquino.

«Dat willen we!»

Nadat ze de kinderen gesterkt heeft door de onschatbare belofte van de Hemel, voert de Vrouwe hen binnen in het mysterie van de Verlossing waarvan ze hun met exquise verfijning vraagt eraan deel te nemen. «Willen jullie je aan God aanbieden om offers te brengen en gaarne alle leed te aanvaarden dat Hij jullie te dragen zal geven, ter herstel van de zonden die zijn Goddelijke Majesteit beledigen? Willen jullie lijden om de bekering van de zondaren te verkrijgen, om de godslasteringen evenals alle beledigingen die het Onbevlekt Hart van MARIA worden aangedaan goed te maken? Ja, dat willen we! antwoordt Lucia. Jullie zullen veel te lijden krijgen maar de genade van God zal met jullie zijn en jullie altijd bijstaan». Al sprekende heeft de Verschijning de handen geopend en dit gebaar verspreidt over de zienertjes een bundel van mysterieus licht dat hun zielen binnendringt, waardoor ze zichzelf in God zien.

Op 13 juli hierop volgend onthult de Heilige Maagd voor het oog van de kinderen een schrikbaarjagende werkelijkheid: «Onze-Lieve-Vrouw liet ons een grote vuurzee zien die zich onder de aarde leek te bevinden, en in dat vuur waren de duivels en de zielen ondergedompeld, alsof ze doorzichtige gloeiende kolen waren, zwart of donkerbruin en met de gestalte van een mens. Ze dreven rond in de vuurzee, opgetild door de vlammen die uit henzelve kwamen, met wolken van rook. Van alle kanten vielen ze weer naar beneden in de grote brand, zonder gewicht of evenwicht, onder gekerm en gejammer van smart en wanhoop die afschuw inboezemden en ons

van schrik deden beven. De duivels waren te kennen door hun weerzinwekkende en gruwelijke gedaantes van afschuwelijke onbekende dieren, maar zij waren ook doorschijnend en zwart. Dankzij onze hemelse Moeder die eerder beloofd had ons naar de hemel te brengen (in de eerste verschijning), duurde dit visioen slechts een ogenblik, anders zouden wij van schrik en ontzetting gestorven zijn. Wij sloegen de ogen op naar Onze-Lieve-Vrouw die met goedheid en droefheid tot ons sprak: «Jullie hebben de hel gezien, waar de zielen van de arme zondaars naartoe gaan. Om ze te redden wil God in de wereld de verering tot mijn Onbevlekt Hart tot stand brengen. Als men doet wat ik u zeg, zullen vele zielen gered worden en zal er vrede komen»».

Een bewijs meer

Het bestaan van de Hel wordt bestreden. Zuster Lucia schreef een paar jaar voor haar dood op 13 februari 2005: «In de wereld ontbreekt het niet aan ongelovigen die deze waarheden ontkennen maar deze blijven niettemin bestaan ondanks het feit dat ze ontkend worden; en deze ongelovigheid vrijwaart hen niet van de verschrikkingen van de Hel als hun zondige leven hen daarheen leidt... In Fatima heeft God ons zijn Boodschap doorgegeven als een bewijs te meer van die waarheden. Deze boodschap brengt die ons in herinnering opdat wij ons niet laten bedriegen door de onware leer van de ongelovigen die ze ontkennen en van de verdoelden die ze vervormen. Daarvoor verzekert de Boodschap ons dat de Hel een waarheid is en dat de zielen van de arme zondaars erin vallen» (*Appels du Message de Fatima*, éd. *Secrétariat des Pastoureaux*, 2003, ch.14).

In de loop van zijn openbaar leven komt onze Verlosser JEZUS vaak terug op het thema van de Hel, van de *gehenna*, van het *onblusbaar vuur* (cf. Mc 9,43-48), voorbehouden aan hen die tot aan het einde van hun leven weigeren te geloven en zich te bekeren en waar ziel en lichaam in worden omgebracht (cf. Mt 10,28). *Het Compendium van de Katechismus van de Katholieke Kerk* (n.395) brengt het ons in herinnering: «De doodzonde vernietigt in ons de naastenliefde, berooft ons van de heiligmakende genade en leidt naar de eeuwige dood in de Hel als er geen berouw is». Het Kerkelijk Gezag heeft zich hierover heel vaak uitgelaten; Paus Pius XII beklemtoonde op 23 maart 1949: «De prediking over de eerste waarheden van het geloof en de vier uitersten, heeft niet alleen in onze dagen niets aan relevantie ingeboet, maar zij is meer dan ooit noodzakelijk en urgent geworden, zelfs de prediking over de Hel. Het onderwerp moet vanzelfsprekend met waardigheid en wijsheid worden behandeld. Maar wat de inhoud van deze waarheid aangaat, heeft de Kerk, voor God en de mensen, de heilige plicht haar te verkondigen, te onderrichten, zonder enige afzwakking, zoals Christus haar heeft geopenbaard en er is geen enkele omstandigheid van tijd die de gestrengheid van deze verplichting mag verminderen. Zij verbindt in geweten iedere priester aan wie de zorg is toevertrouwd de gelovigen te onderrichten, te waarschuwen en te geleiden. Het verlangen naar de Hemel is op zich

weliswaar een volmaakter motief dan de vrees voor de eeuwige verdoemenis, maar dat wil nog niet zeggen dat het voor alle mensen ook het doeltreffendste motief is om ze verre te houden van de zonde en om ze tot God te bekeren».

De zorg van een moeder

Het optreden van Onze-Lieve-Vrouw bij de kinderen van Fatima hoeft ons dus niet te verrassen. Als een goede moeder die bezorgd om ons is, geeft ze waarschuwingen met het oog op ons eeuwig heil en onze bekering. Op 13 oktober 1917 zegt ze tegen de ziener-tjes: «De mensen moeten zich beteren, om vergeving vragen voor hun zonden; ze moeten God, Onze-Lieve-Heer niet meer beledigen, hij is al teveel beledigd». Vanaf toen konden de kinderen hun tranen niet meer bedwingen als ze zich weer de droefheid van het gezicht van de Verschijning voor de geest haalden. Lucia becommentarieert de woorden van Onze-Lieve-Vrouw als volgt: «Welk een verliefde klaagzang bevatten die woorden en welk een smeekbede! Oh! Wat zou ik willen dat ze in de hele wereld weerklink vonden en dat alle kinderen van de Hemelse Moeder haar stem aanhoren!»

De boodschap van Fatima is in wezen die van het Evangelie. Vanaf het begin van zijn openbaar leven heeft Onze-Lieve-Heer verkondigd: *Het rijk Gods is nabij... bekeert u en gelooft in de Blijde Boodschap* (Mc 1,15). Deze oproep staat voortdurend centraal in de prediking van de Kerk. H.Benedictus geeft het al in de Proloog van zijn *Regel* te verstaan: «Luister, mijn zoon, naar de richtlijnen van uw meester, en neig het oor van uw hart: aanvaard gewillig de vermaningen van uw liefdevolle vader en breng ze metterdaad ten uitvoer, om zo door de inspanning van uw gehoorzaamheid weer tot Hem terug te keren van wie u zich door de slapheid van de ongehoorzaamheid hebt verwijderd... Daarom worden de dagen van dit leven met het oog op een verbetering van ons slecht gedrag bij wijze van uitstel verlengd, zoals de Apostel het zegt: *Beseft ge niet dat Gods goedheid u tot inkeer wil brengen?* (Rom 2,4). Want onze barmhartige God zegt ook: *Ik schep geen behagen in de dood van de zondaar, maar zie veel liever dat hij zijn leven betert en in leven blijft* (Ez 18,23)».

Zich bekeren, van leven veranderen betekent terugkomen bij God en hem onze spijt betuigen dat we Hem beledigd hebben. Francisco die bijzonder was aangeslagen door de droefheid van Onze-Lieve-Vrouw toen ze vroeg haar Zoon niet meer te beledigen, wilde Hem troosten en begon met zich te onthouden van iedere zonde. «Ik houd zoveel van Onze-Lieve-Heer! Maar Hij is zo bedroefd vanwege alle zonden. Nee! Wij zullen geen enkele zonde meer begaan». De drie kinderen zijn dan ook bereid zich eerder bloot te stellen aan vervolgingen en aan de dood dan te liegen om zich te bevrijden uit de wirwar van contradicties. Maar de verandering van leven omvat buiten het sacrament van de biecht ter vergeving van de zonden ook versterving van het hart en de zinnen ter herstel van de zonden uit het verleden en vereniging met Christus in zijn Lijden.

Een zeer opmerkelijk feit is dat de verschijningen in de harten van de drie zienertjes een vurige ijver ontstaken om deel te nemen aan het lijden van Christus. Ze besluiten bijvoorbeeld om hun dagelijks vieruurtje aan arme kinderen te geven en zich tevreden te stellen met wat ze in de natuur konden vinden. Op een dag roept de moeder van een van de kinderen hen om ze vijgen van een verrukkelijke soort te eten te geven. Jacintha gaat naast de mand zitten en verlekkert zich al bij de gedachte dat zij zulke mooie vruchten gaat eten. Ze neemt er een. Dan bedenkt ze zich plotseling: «Wij hebben nog geen enkel offer gebracht voor de zondaars. Laten we dit offer brengen». En ze legt de vijg terug in de mand.

Wanneer de genade van God in een ziel is gekomen, stelt die zich niet tevreden met het doen van penitentie voor de eigen zonden, zij wil zich ook opofferen voor de anderen. Aldus wordt Jacintha, tijdens de langdurige en wreedaardige ziekte die haar naar de dood voert op 20 februari 1920, gesterkt in haar overtuiging dat haar lijden, verenigd met dat van de Verlosser, zondaars zal bekeren en behoeden voor de verdoemenis.. Het fijngevoelige en van nature stuurse meisje is geduldig geworden en zelfs sterk tegenover het lijden. Kort voor haar dood zegt ze tegen zuster Maria-Purificacion Godinho, de religieuze die haar verzorgt: «Versterving en opoffering doen Onze-Lieve-Heer groot genoeg! Oh! Ontvlucht de luxe. Ontvlucht de rijkdom. Heb de heilige armoede zeer lief. Wees zeer menslievend, zelfs ten aanzien van de gemene mensen. Spreek nimmer kwaad over iemand en ontvlucht hen die kwaad spreken over anderen. Wees zeer geduldig, want geduld voert u naar de Hemel. Bid veel voor de zondaars! Bid veel voor de priesters, voor de religieuzen en voor de regeringen. De priesters zouden zich alleen met de zaken van de Kerk moeten bezighouden. Zij moeten zuiver, zeer zuiver zijn! Door hun ongehoorzaamheid jegens hun superieuren en de Heilige Vader beledigen de priesters en de religieuzen Onze-Lieve-Heer zeer».

De penitentie die God verwacht

In welke offers stelt God meer zijn welbehagen? Een paar maanden voor de eerste verschijning van Onze-Lieve-Vrouw, kregen de kinderen bezoek van een engel. Deze zei tegen hen: «Aanvaard en verdraagt vooral het lijden dat Onze-Lieve-Heer op jullie af stuurt». Heel wat jaren later zal zuster Lucia in 1943 schrijven: «De Goede God verlangt erg naar de terugkeer van de vrede, maar het doet Hem verdriet te zien dat zo weinig zielen in staat van genade verkeren en genegen zijn zich de dingen te ontzeggen die Hij van hen vraagt om zijn Wet te onderhouden. En wat de Goede God nu verlangt is juist penitentie, het offer dat ieder zich moet opleggen teneinde een gerecht leven te leiden dat in overeenstemming is met zijn Wet. Hij wil als versterving dat wij eenvoudig en eerlijk onze dagelijkse taken volbrengen en op dezelfde manier het verdriet en de zorgen aanvaarden; en Hij wil graag dat wij deze weg duidelijk bekend maken onder de zielen want velen die het woord penitentie opvatten in de zin van “zwarte boetedoening” en zich daartoe niet bij machte

noch edelmoedig genoeg voelen, raken ontmoedigd en vervallen in een leven van onverschilligheid en zonde». Onze-Lieve-Heer zal ook tegen zuster Lucia zeggen: «Het offer dat van ieder wordt verlangd is het volbrengen van de eigen plicht en het naleven van mijn Wet; dat is de penitentie die ik nu vraag en verlang».

Aanbeveling van de rozenkrans staat ook centraal tijdens de verschijningen in Fatima. De Heilige Maagd maakt er herhaalde malen gewag van. In 1917 kent de wereld nog de verschrikkingen van de eerste wereldoorlog zonder dat iemand weet hoe die zal aflopen. Tijdens de derde verschijning op 13 juli verklaart Onze-Lieve-Vrouw met nadruk: «Men moet iedere dag de rozenkrans bidden ter ere van de Heilige Maagd om door haar bemiddeling het einde van de oorlog te verkrijgen want Zij alleen kan ons hierin te hulp komen». En op 13 oktober geeft ze zichzelf de naam van “Onze-Lieve-Vrouw van de Rozenkrans”. Ze vraagt om tijdens dit traditionele gebed aan het eind van ieder tientje de aanroeping: «Goede JEZUS, vergeef ons onze zonden, behoed ons voor het vuur van de Hel en voer alle zielen naar de Hemel, vooral degenen die Uw barmhertigheid het meeste nodig hebben» toe te voegen. De hulp van Gods genade strekt zich inderdaad zo ver als mogelijk uit; niemand is uitgesloten van de zaligmakende wil van God, noch bijgevolg van de moederlijke zorgzaamheid van MARIA die ons leert welke fundamentele rol het gebed in het heilswerk vervult. «We moeten veel bidden om te beletten dat de zielen naar de Hel gaan», zei Jacintha vaak.

«Neem de rozenkrans weer ter hand!»

«Het rozenkransgebed is een van de traditionele wegen van christelijk gebed gericht op de contemplatie van het gelaat van Christus... De Kerk heeft altijd bijzondere werkzaamheid toegekend aan dit gebed. Zij heeft aan het rozenkransgebed, aan het gemeenschappelijke gebed en aan de voortdurende praktijk de meest moeilijke problemen toevertrouwd. In tijden dat het christendom zelf bedreigd leek te worden, werd haar bevrijding toegeschreven aan de kracht van dit gebed en Onze Vrouwe van de rozenkrans werd aangeroepen als degene wier voorspraak redding bracht» (Johannes Paulus II, *Rosarium Virginis Mariae*, 16 oktober 2002, n.18,39). In een tijd waarin de wereld die JEZUS Christus heeft verworpen naar de afgrond snelt, tot de grootste schade van de zielen, is het dan ook meer dan ooit noodzaak dat we onze toevlucht nemen tot de heilige rozenkrans. Laten we dus de aanbeveling van Johannes Paulus II ter harte nemen: « We moeten terugkeren naar de rozenkrans als familiegebed en gebed voor gezinnen door hem te blijven gebruiken... Een gezin dat samen bidt blijft bij elkaar... Ik kijk naar jullie allemaal, broeders en zusters in welke levensstaat dan ook, naar jullie, christelijke families, naar jullie, zieken en ouderen, en naar jullie, jongeren : pak vol vertrouwen de rozenkrans weer op... Moge mijn oproep niet voor niets zijn !» (*ibid.* 41,43).

«Heb medelijden met het hart van je Moeder!»

De boodschap van Fatima omvat eveneens de devotie tot het Onbevlekt Hart van MARIA. Op 13 juni 1917 laat de Heilige Maagd de kinderen haar gewonde hart temidden van de doornen zien en zegt tegen Lucia: «Jij moet nog op de aarde blijven; JEZUS wil zich van jou bedienen om mij bekend en geliefd te maken; Hij wil in de wereld de devotie tot mijn Onbevlekt Hart verspreiden. Ik beloof het heil aan hen die deze devotie zullen omhelzen. Hun zielen zullen door God bijzonder bemind worden, als bloemen die door mij voor zijn troon zijn gezet». Tijdens een latere verschijning, in het klooster van Pontevedra in Spanje, op 10 december 1925, heeft Onze-Lieve-Vrouw haar hart aan zuster Lucia laten zien terwijl naast haar het Kind JEZUS stond. Dat zei tegen Lucia: «Heb medelijden met het Hart van je Heilige Moeder dat bedekt is met doornen die ondankbare mensen ieder ogenblik erin drukken zonder dat iemand een daad van herstel volbrengt om ze er weer uit te trekken». En MARIA voegde daaraan toe: «Zie, meisje, mijn hart omringd met doornen die de ondankbare mensen ieder ogenblik erin drukken door hun godslasteringen en hun ondankbaarheid. Doe jij tenminste je best om mij te troosten en zeg van mij-entwege tegen allen die de eerste zaterdag van vijf achtereenvolgende maanden, nadat ze eerst gebiecht hebben, de Heilige Communie ontvangen, een rozenhoedje bidden en mij een kwartier lang gezelschap houden en daarbij de geheimen van de Rozenkrans overwegen teneinde tegenover mij openlijk ongelijk te erkennen, dat ik hun beloof hen bij te staan in het uur

van hun dood, met alle genaden die nodig zijn voor het heil van hun zielen».

Men kan zich afvragen wat die grove beledigingen zijn die het Hart van Onze-Lieve-Vrouw zoveel verdriet doen. In het algemeen zijn het alle zonden die God beledigen. Daaronder zijn er die het Hart van onze Hemelse Moeder speciaal beledigen: allereerst de godslasteringen tegen haar drie grote voorrechten, haar Onbevleete Ontvangenis, haar blijvende maagdelijkheid, haar goddelijk Moederschap; vervolgens de grove beledigingen met betrekking tot afbeeldingen die haar persoon voorstellen en tenslotte de misdaad van hen die kinderen tot minachting, spottend en zelfs haat jegens hun Hemelse Moeder aanzetten. Ongetwijfeld moeten we het ook als bijzonder kwetsend voor haar Onbevlekt Hart aanrekenen wanneer wij in gebreke blijven ten aanzien van de deugd van zuiverheid. Wat dat aangaat zal Jacintha zuster Maria-Purificacion de woorden doorgeven die zij van Onze-Lieve-Vrouw had ontvangen: «De zonden waardoor de meeste zielen in de Hel worden geworpen zijn de zonden tegen de zuiverheid. Er zullen bepaalde modes komen die Onze-Lieve-Heer diep zullen beledigen. Mensen die God dienen moeten die modes niet volgen». Dezelfde Jacintha zei kort voor haar dood tegen Lucia: «Jij zult nog hier op aarde blijven om de mensen te laten weten dat Onze-Lieve-Heer in de wereld de devotie tot het Onbevlekt Hart van MARIA wil verspreiden. Laat niemand vergeten dat de Goede God ons zijn genaden wil verlenen door middel van het Onbevlekt Hart van MARIA; die genaden moeten wij vragen aan haar Onbevlekt Hart... Het Hart van JEZUS wil dat het Onbevlekt Hart van MARIA met het zijne vereerd wordt».

De boodschap van Fatima is nog altijd actueel. Op de drempel van het derde millennium drukte Paus Johannes Paulus II zich tijdens de zaligverklaring van Francisco en Jacintha als volgt uit: «De boodschap van Fatima is een oproep tot bekering; zij doet een beroep op de mensheid opdat ze de draak die met zijn staart een derde van de sterren aan de hemel wegvaagde en ze op de aarde wierp (Apk 12,4), niet in de kaart speelt. Het uiteindelijke doel van de mens is de Hemel, zijn ware huis waar de Hemelse Vader in zijn barmhartige liefde, op ons wacht. God wil dat niemand verloren gaat. Daarom heeft Hij tweeduizend jaar geleden zijn Zoon naar de aarde gezonden om te zoeken en te redden wat verloren is (Lc 19, 10). Hij heeft ons gered door zijn dood aan het kruis. Laat niemand maken dat dit Kruis vergeefs was! JEZUS is gestorven en verrezen om de eerstgeborene onder vele broeders te worden (Rom 8,29). In haar moederlijke bezorgdheid is de Allerheiligste Maagd hier in Fatima gekomen om aan de mensen te vragen “God, Onze Heer die al zo zwaar beledigd is niet meer te beledigen”. De smart van een moeder noodzaakt haar te spreken; het lot van haar kinderen staat op het spel. Vandaar dat ze aan de herderskinderen vraagt: “Bid, bid veel en breng offers voor de zondaars; zoveel zielen eindigen in de hel omdat niemand bidt en offers voor hen brengt”» (13 mei 2000).

Moge het ons worden vergund bij te dragen tot verbreiding van de devotie tot het Onbevlekt Hart van MARIA om een groot aantal zielen tot bekering te brengen en tot vurige liefde voor JEZUS en MARIA.

Dom Antoine Marie
o.s.b.

P.S. Gaarne ontvangen wij van u adressen van eventuele lezers, waarvoor bij voorbaat onze dank. Gaarne sturen wij u vlugschriften over het Katholiek Geloof, Scapulieren van de Berg Karmel met toelichtingen, de beloften van het Heilig Hart en de mysteries van de Rozenkrans.

– voor België : PRK 000-1339871-10 ten name van “Abbaye Saint-Joseph”.
– voor Nederland : Postbank 488 775 ten name van “Abbaye Saint-Joseph”, Girokantoor 's-Gravenhage.
U kunt ook met de bankkaart (Visa, CB, Mastercard, American express) op onze internet site betalen.

Fax: 00 33 3 80 96 25 29 – E-mail: abdij@clairval.com – <http://www.clairval.com/>